

„Un locaş al lui Dumnezeu în Duhul” – Efeseni 2

Cu toate că am citit tot capitolul 2 din epistola către Efeseni, intenția mea este să spun ceva numai despre ultimele versete. Duhul Sfânt privește Biserica nu numai ca trup al lui Hristos, ci și ca locaşul lui Dumnezeu. În trupul lui Hristos vedem în mod deosebit părtășia noastră cu El ca și Cap în cer; locaşul lui Dumnezeu stă foarte simplu și clar în legătură cu locul efectiv al Adunării pe pământ. Aceasta nu este singura diferență; însă ea este mare și foarte importantă. Ambele aspecte au comun faptul că nu se poate vorbi nici despre un trup al lui Hristos și nici despre un locaş al lui Dumnezeu decât numai prin Duhul Sfânt și pe baza lucrării de răscumpărare. Aceasta are importanță mare atât pentru învățătură cât și pentru umblarea practică. Totodată aceasta stabilește pentru fiecare, pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este autoritate, linia de demarcare a Bisericii, și anume momentul începutului ei: în timp, Biserica urmează după înfăptuirea lucrării de răscumpărare.

Înainte ca păcatul să fi fost judecat la cruce și Duhul Sfânt să fi coborât din cer pe pământ, nu a fost nici un trup al lui Hristos și nici un locaş al lui Dumnezeu în Duhul. Cunoașterea acestui fapt este un mare pas înainte pentru unele inimi. Probabil că aici nu este nimeni care să cunoască deja demult acest adevăr; și relativ sunt puțini copiii ai lui Dumnezeu care recunosc aceasta ca adevăr, spre paguba lor proprie. Nu ca și cum prin aceasta ei și-ar pierde binecuvântarea, căci ceea ce depinde de cunoașterea acestui adevăr, nu este relația cu Dumnezeu, ci savurarea de către noi a acestei relații. Acesta este un har foarte mare din partea lui Dumnezeu. Același lucru este valabil și despre acest privilegiu, ca despre tot ce ne dăruie Dumnezeu. Sunt de exemplu multe suflete care privesc numai la Domnul Isus, deci au viața veșnică. Dar dacă le-ai întreba: „Ai tu viața veșnică?”, ei ar ezita să răspundă. Chiar și mulți, pentru care răspunsul nu le creează greutate, au o părere precară despre natura vieții veșnice. Ei nu pun la îndoială cuvintele pe care le folosește Scriptura; însă ei nu sunt deloc familiarizați cu ceea ce este viața veșnică, ce înseamnă ea atât pentru prezent cât și pentru viitor. Cu privire la adevărul referitor la Adunarea lui Dumnezeu este tot așa, cu legătura ei cu Capul din cer, precum și cu caracterul ei ca locaş al lui Dumnezeu în Duhul. Primul din aceste două adevăruri l-am studiat. Astăzi vrem să cercetăm pe al doilea pe baza Sfintei Scripturi, cu toate că nu se poate face mai mult decât de a arăta, celor care întreabă, acele locuri din Scriptură care tratează cele două adevăruri cu certitudine divină. În privința aceasta mă voi referi la unele consecințe practice; căci noi ne putem da seama de binecuvântarea unui adevăr și prin aceasta onora pe Dumnezeu, dacă am fost treziți prin Duhul Sfânt în așa fel ca să înțelegem cu inima acest adevăr și în umblarea noastră și în adorarea noastră să-l ținem sus ca rod a ceea ce Dumnezeu ne-a făcut cunoscut.

Dacă vom studia în contextul lor versetele citite, vom găsi că Duhul Sfânt a ajuns aici la momentul când sistemul iudaic este dat la o parte și ceva cu totul nou este introdus pe pământ. De aceea Dumnezeu începe un drum cu totul nou. El aduce națiunile, care, așa cum spune El, până atunci erau necircumcise. Nu numai aceasta; după ce El a introdus aceste națiuni, care înainte ca ele să fi primit Evanghelia erau fără drept de cetățenie și străine, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, El le aduce acum împreună cu credincioșii din Israel într-o poziție cu totul nouă înaintea Sa Însuși. De ce toate acestea? Deoarece lucrarea de răscumpărare a fost acum înfăptuită.

Toată epistola către Efeseni are ca premisă de la început și până la sfârșit pe creștini, și numai pe creștini. Desigur sunt unele expresii în ea, care pot fi aplicare la credincioșii Vechiului Testament, ca de exemplu cuvântul „sfinți”. Dar chiar și aceste expresii nu se întâlnesc niciodată singure. Când sunt amintiți „sfinții”, atunci aceasta are totdeauna loc într-un context nou. Așa se spune chiar de la început: „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes”. Așa ceva nu era în Vechiul Testament; este imposibil să ne așteptăm să auzim acolo despre credincioși în Hristos. Nu ca și cum în acel timp nu ar fi existat credincioși sau sfinți. Dar nu se putea vorbi despre ei în această formă. Potrivit făgăduințelor și prorociilor, ei

aşteptau pe Mesia. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în ei. La timpul potrivit au rezultat şi roade preţioase. Dar eu cred că în toată epistola către Efeseni nu este nici o frază pe care cineva ar fi putut-o rosti în tot timpul Vechiului Testament. Ce să spunem atunci, când auzim că în zilele noastre sunt bărbaţi care vor să aplice fiecare cuvânt al întregii epistole către Efeseni la toate timpurile? Cu regret ei nu înţeleg deloc tot sensul acestei epistole. Nu vreau să mă îndoiesc că ei au primit lucruri bune de la Domnul Isus, căci ei privesc la El, ei au gustat harul Său, ei văd unele îndurări preţioase, pe care le primeşte fiecare creştin. Profunzimea şi unicitatea privilegiilor actuale, puterea lor şi caracterul lor ceresc devin întunecate la ei; totul este confuz la ei. Toate adevărurile, pe care Dumnezeu le-a revelat clar şi exclusiv acelor care astăzi vin la cunoştinţa harului Său, după ce El S-a revelat în Hristos şi lucrarea de răscumpărare a fost înfăptuită, în mod greşit sunt aplicate de aceştia la toţi credincioşii din toate timpurile. Spun deci încă o dată, că orice gând, orice frază din epistola către Efeseni sunt adresate exclusiv credincioşilor care au fost chemaţi acum, după ce Hristos a venit în lume, ca să moară pentru răscumpărarea lor şi înainte ca El să revină să-i ia la Sine.

Presupun că toate acestea sunt clare pentru cei mai mulţi dintre noi. Este însă vorba de întrebarea, dacă noi credem Cuvântul, care descoperă tainele Noului Testament, căci numai acolo putem în mod natural să aflăm în ce împrejurări şi experienţe s-au aflat credincioşii Vechiului Testament. Motivul pentru care atrag aici atenţia asupra ceva care de fapt pentru noi toţi ar trebui să fie un adevăr binecunoscut, este pericolul, care este în toate încercările, de a face să dispară diferenţele Cuvântului şi căilor lui Dumnezeu, aşa că la ceea ce Dumnezeu cheamă astăzi pe copiii Săi este puţin preţuit. Nici o greşeală nu a produs pagube mai mari cu privire la cunoaşterea adevărului, cu care ne ocupăm acum, ca aceea că exactitatea minunată a revelaţiilor divine a fost stinsă prin astfel de generalităţi confuze. Oamenii spun de exemplu că Dumnezeu ar fi lucrat în lume în toate timpurile prin Biserică; dar această Biserică are astăzi ceva mai multă lumină şi binecuvântări ceva mai mari, însă cu toate acestea Biserica de la începutul istoriei lumii este în principal acelaşi sistem ca şi la sfârşitul ei. Aceasta este complet greşit. Dacă este cineva aici care încă nu a cercetat cu amănunţime această problemă, atunci îl rog să nu accepte simplu ce am spus eu, ci să cerceteze în baza Cuvântului lui Dumnezeu; îl solicit să pună pe cântarul Cuvântului lui Dumnezeu, care nu înşală, toate gândurile sale proprii, toate părerile altora cu privire la această problemă importantă, Cuvântul fiind singura piatră de încercare pe care Dumnezeu o recunoaşte, singura sursă de lumină şi adevăr pentru fiecare din noi.

Dacă suntem gata să supunem gândurile noastre despre Biserică, lăcaşul lui Dumnezeu în Duhul aici jos, Cuvântului lui Dumnezeu, atunci vom învăţa în primul rând, că lucrarea de răscumpărare este pentru toţi; cu alte cuvinte, întrebarea dacă eşti iudeu sau păgân nu mai există astăzi. Chiar dacă această întrebare a existat în timpurile cele mai de început ale Adunării (fie că este vorba de punctul de vedere referitor la trupul lui Hristos sau de lăcaşul lui Dumnezeu), totuşi în noua lucrare a lui Dumnezeu a fost pus total la o parte ce El a numit odinioară bun. De aceea se spune mai departe: „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc al despărţirii şi în trupul Lui a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, legea poruncilor în rânduielele ei”. În felul acesta dispăre zidul de despărţire, care a existat în Vechiul Testament prin rânduiala lui Dumnezeu, „legea poruncilor în rânduielele ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuşi un singur om nou, făcând pace.” Aici este vorba nu numai de ştergerea păcatelor noastre, şi nici să ne asigure cerul pentru viitor. Nu, Dumnezeu creează ceva, care înainte a fost complet necunoscut. El acordă privilegiu, de care nu s-a auzit şi erau imposibile atâta timp cât El a acţionat în primul rând cu poporul Său din vechime. Citim mai departe: „Şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor care eraţi departe şi pace celor ce erau aproape, căci prin El şi unii şi alţii avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh.” Aici suntem la tema cu care vrem să ne ocupăm în mod deosebit astăzi. Noi citim: „Aşadar voi nu mai sunteţi nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui

Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuşi.” Să observăm că aici nu este vorba de prorocii Vechiului Testament. Felul în care Duhul Sfânt scrie exclude acest sens, căci dacă despre credincioşii din Efes se spune „zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor”, atunci ar fi cu totul nenatural să se refere în felul acesta la prorocii Vechiului Testament. „Apostolii” sunt numiţi înaintea „prorocilor”. În afară de aceasta întreaga structură a frazei se referă la o clasă comună de persoane, care constituie baza acestei clădiri, pe care Dumnezeu începe s-o clădească aici. Şi când a fost pusă această bază? Cu siguranţă nu după ce omul a păcătuit, şi nici în timpul patriarhilor. Găsim aici că această bază a fost pusă mult mai târziu, după patru mii de ani, după ce Hristos a venit şi a murit, prin apostoli şi proroci. Aceasta nu înseamnă că prin aceasta întreaga lucrare a fost terminată. Forma comună, aşa cum este exprimată aici prin articolul în limba greacă, nu permite să ne gândim la prorocii Vechiului Testament. Este vorba de prorocii care împreună cu apostolii au contribuit la misiunea de punere a temeliei. (Compară cu Efeseni 3.5: „cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi proroci”). Ambii, atât apostolii cât şi prorocii Noului Testament au pus noua temelie, „în care toată zidirea, îmbinată împreună, creşte spre a fi un templu sfânt în Domnul”. Acesta este deci rezultatul final. Când va veni timpul, acest templu sfânt va fi văzut. Să observăm ultima parte a frazei: „în care şi voi sunteţi zidiţi împreună pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh.” Aceasta ne conduce la concluzia evidentă, că în momentul de faţă, înainte ca templul sfânt să aibă măsura sa deplină, pe pământ are loc o lucrare, prin care sistemul lui Israel este înlocuit printr-un alt sistem, o clădire cu totul nouă, care este cu adevărat locuinţa lui Dumnezeu pe baza prezenţei Duhului Sfânt pe pământ.

Deci în felul acesta credincioşii, chiar dacă mai înainte aparţineau naţiunilor în ceea ce priveşte natura lor, dar acum au primit Evanghelia, sunt introduşi împreună cu iudeii, care acum cred, în această locuinţă a lui Dumnezeu, „în care şi voi (şi anume, credincioşii din Efes) sunteţi zidiţi împreună pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu”. Felul în care are loc aceasta este descris ca „în Duhul” sau „prin Duhul”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este tot aşa de necesar pentru locuinţa lui Dumnezeu ca şi pentru trupul lui Hristos, despre care am vorbit ultima dată. Locuinţa lui Dumnezeu într-o anumită privinţă nu este un gând absolut nou, aşa cum este trupul lui Hristos. În scrierile Vechiului Testament găsim imagini foarte clare despre marele adevăr, că Dumnezeu vrea să locuiască printre oameni. Însă în Vechiul Testament nu era nimic amintit despre unirea iudeilor cu naţiunile într-un trup, ca să nu mai vorbim că ele vor constitui împreună trupul lui Hristos. Avem desigur modelul căsătoriei sau unirii lui Adam cu Eva; însă în aceasta nu se vede nimic din ce părţi componente se compune această unitate, nimic dintr-o unire a iudeilor cu naţiunile. Exemplul despre Adam şi Eva a putut fi folosit de Duhul Sfânt abia după ce a luat fiinţă Biserica (Efeseni 5).

În ceea ce priveşte locuinţa lui Dumnezeu, în cartea Geneza nu găsim nici o urmă despre ea, nici măcar sub forma unei făgăduinţe. Aceasta este cu atât mai remarcabil cu cât în Vechiul Testament nu este nici o carte care să fie aşa de plină de germenii adevărului divin cum este cartea Geneza. S-ar putea aproape spune că în toate celelalte cărţi ale Vechiului Testament luate împreună nu se cuprinde atât de mult despre ceea ce Dumnezeu intenţionează să facă, cum este în această carte. Intenţia lui Dumnezeu însă de a avea o locuinţă pe pământ nu este făcută cunoscut în cartea Geneza. Motivul pentru aceasta este evident. Cu toate că în cartea Geneza sunt amintite jertfele (şi anume jertfa de ardere de tot) şi sunt deja introduse legăminte, nu găsim nici o lucrare de salvare.

Ajungem apoi la cartea Exod. Ea solicită în mod deosebit atenţia noastră, căci ea ne arată în modele tocmai adevărurile despre care doresc să vorbesc în seara aceasta – mai întâi salvarea (mântuirea) şi apoi locuirea lui Dumnezeu la poporul Său. De altfel în Lege, care este dată în cartea Exod, găsim o nouă confirmare a acestui adevăr. Deci adevărurile de bază ale cărţii Exod corespund – chiar în succesiune – la ceea ce găsim în Efeseni 2.

În prima parte a cărţii Exod vedem starea nenorocită lipsită de speranţă şi umilă a poporului lui Dumnezeu. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că ei nu au strigat către El numai din adâncul

ruinei lor – El i-a auzit și de acolo și cu mâna Sa a lucrat eliberarea lor. El nu Se mulțumește numai să le trimită mesajele îndurării, ci El lucrează, mai întâi nu ca Judecător, ci prin aceea că El Își revendică dreptul asupra lor ca popor al Său. El trimite pe Moise și pe Aaron, și plăgile ca semn caracteristic al misiunii lor, prin care El a smerit mândria lumii care îi ținea în robie. După aceea ne este pus înaintea ochilor modelul cel mai remarcabil al eliberării, pe care îl avem în Vechiul Testament, și anume ambele aspecte ale eliberării, sângele Mielului cu moartea și învierea, paștele și Marea Roșie. Nici unul și nici celălalt din cele două tablouri nu era suficient ca singur să ne dea o imagine clară a mântuirii. Dacă vrem s-o înțelegem corect, atunci trebuie să avem ambele aspecte. Căci dacă privim paștele, vedem pe Dumnezeu cum judecă, și aceasta trebuie să fie așa. Dumnezeu are autoritate, El trebuie să judece răul, în timp ce El în același moment în felul Lui demn de admirat creează poporului Său în chip drept scăparea.

Caracteristica remarcabilă în cadrul paștelui este că Dumnezeu face judecata și în același timp știe să cruțe poporul Său. Într-un anumit sens în Evanghelie găsim același lucru. Un gând central al Evangheliei este că Dumnezeu este drept (Romani 1.17). Este nu numai îndurare. Oricât de prețios ar fi gândul referitor la îndurare, ea este altceva decât dreptatea lui Dumnezeu, chiar dacă această dreptate a lui Dumnezeu nu putea să se desfășoare fără îndurare. Păstrarea dreptății Sale atunci când ne-a îndreptățit pe noi este lauda Evangheliei. Când păcătosul este justificat (socotit drept), aceasta are loc nu numai prin aceea că Dumnezeu îi oferă îndurare, ci Dumnezeu este și drept, prin aceea că El îndreptățește. Aceasta se vede și în paște. În noaptea aceea Dumnezeu S-a coborât ca să judece pe oameni și pe zii Egiptului. El Își arată dezgustul față de păcat așa cum niciodată mai înainte nu a făcut-o. Evident această judecată trebuia să lovească pe Israel tot așa cum a lovit Egiptul. În noaptea aceea în fiecare casă din Egipt întâiul născut zăcea mort, și plângerea de groază s-a auzit în toată țara, cât de grav este dacă se desconsideră atenționările lui Dumnezeu. Însă în orice casă a izraeliților sângele de pe stâlpii ușii explica tot așa de clar și binecuvântat, că același Dumnezeu este drept și totuși în același timp îndreptățește, - realmente, el vorbește despre un locțiitor, despre sângele altuia. Cel puțin la urechile lui Dumnezeu acest sânge vorbea despre moartea Unuia, care va deveni Om, cu toate că El era Dumnezeu, el vorbea despre sângele Mielului lui Dumnezeu.

Însă aceasta nu era toată dimensiunea binecuvântării. Prin mielul pascal Dumnezeu a rămas afară, el a împiedicat ca judecata lui Dumnezeu să cadă asupra izraeliților. Este însă aceasta tot înțelesul răscumpărării, că Dumnezeu a rămas departe de poporul Său? Cu regret sunt mulți care au această părere falsă despre ceea ce înseamnă mântuirea. Cât de departe în urmă rămâne această părere față de ceea ce Dumnezeu oferă prin mântuire! Aceasta este numai o latură a mântuirii. Din acest motiv găsim că Dumnezeu ne dă în Cuvântul Său în afara tabloului mielului pascal și un alt tablou, și anume al Mării Roșii, unde elita Egiptului și-a găsit mormântul, și unde Dumnezeu a trecut pe izraeliți prin ceea ce părea să fie moarte sigură pentru ei. În realitate a devenit un tablou al vieții veșnice și pentru izraeliți cea mai bună protecție. Tot așa este și cu cel care crede; el găsește același lucru în moartea și învierea lui Hristos. Abia după ce Dumnezeu a trecut poporul Său prin Marea Roșie, El vorbește pentru prima dată de răscumpărare (Exod 14.13,30; 15.2). Până în momentul acela El nu a vorbit nimic despre ceea ce El a făcut pentru ei, chiar dacă erau lucruri minunate, „răscumpărarea”.

În acest context vreau să îndrept atenția asupra faptului că este foarte dăunător să numești răscumpărare o cunoaștere a lui Dumnezeu lipsită de maturitate și superficială, și prin aceasta mă refer chiar și la cunoașterea dragostei lui Hristos. Se aude deseori spunând: „Omul acesta sau acela într-adevăr nu este încă fericit; în sufletul lui nu este încă liber; însă în orice caz el este mântuit”. Scriptura nu ne dă nici un drept să vorbim în felul acesta. Ceea ce în Scriptură este denumit mântuire, nu este faptul că un suflet a fost numai trezit sau s-a pocăit; și nici că un suflet a fost condus prin Hristos să se condamne pe sine însuși și să cheme pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta este o anumită măsură de speranță. Scriptura folosește expresia „mântuire”, chiar dacă nu exclusiv, totuși în mod deosebit la acea stare a sufletului în care el devine conștient de eliberarea sa prin Evanghelie de toți dușmanii, prin puterea lui Dumnezeu devenită vizibilă în

Hristos. Aşa se face că noi citim despre salvare abia după ce Israel a ajuns la Marea Roşie, unde a scăpat definitiv şi pe deplin de egipteni şi unde vrăjmaşul său mândru a fost nimicuit pe deplin. „Staţi pe loc şi vedeţi eliberarea pe care v-o va da Domnul”, a spus Moise. Aceasta nu a fost în noaptea de paşte; era ziua în care puteau privi înapoi spre Marea Roşie, pe care o aveau acum pentru totdeauna înapoia lor. Din acest motiv şi noi ar trebui să vorbim despre mântuire aşa cum vorbeşte Scriptura, şi să nu numim mântuire, ceea ce încă nu este. Căci altfel nu vom ajuta copiilor lui Dumnezeu aşa cum ar trebui să le ajutăm, şi anume ca ei să ajungă la un sentiment profund al siguranţei lor prin biruinţa plină de putere a lui Hristos. Dacă lor le lipseşte aceasta, atunci ei rămân totdeauna într-un fel de stare pe jumătate morţi, în nelinişte permanentă şi în lupte, în loc să aibă o pace profundă. Fără îndoială este o mare binecuvântare, dacă Duhul Sfânt poate face într-un suflet o lucrare temeinică, prin care el se recunoaşte înaintea lui Dumnezeu; însă atâta timp cât el nu s-a smerit cu adevărat şi după aceea să se bazeze în simplitate şi încredere în lucrarea lui Hristos, Dumnezeu nu numeşte aceasta „salvare” în adevăratul sens al cuvântului.

După această salvare măreaţă la Marea Roşie auzim că Israel cântă pentru prima dată. Cântarea lui Moise a răsunat pe ţărmul celălalt al Mării Roşii. În limbajul acestei cântări remarcăm unele lucruri în legătură cu tema noastră de astăzi: „Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat măreţia: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ. Domnul este tăria mea şi temelul cântărilor mele de laudă: El a devenit mântuirea mea. El este Dumnezeul meu: Îi voi face o locuinţă.” Cât de mult ne surprinde aceasta aici în locul acesta! Aici ne este pus înaintea ochilor întreg tabloul morţii şi învierii, şi tot aici auzim pentru prima dată despre mântuire; şi imediat după aceea vedem şi dorinţa inimii, ca Dumnezeu să aibă o locuinţă (compară cu Exod 29.45,46). Cum se explică aceasta? Să presupunem noi chiar şi numai pentru o clipă că în comportarea acelor care au cântat în pustie această cântare era ceva care a plăcut lui Dumnezeu mai mult decât El a putut găsi la părinţii sau înaintaşii lor în cartea Geneza? Mai degrabă contrariul este adevărat. Printre aceşti bărbaţi din cartea Geneza au fost din aceia care au fost onoraţi vizibil de Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-a ales să fie purtători ai tainelor Sale. Aceştia au scăpat nu numai de judecata venită asupra pământului, nu, într-un caz unul din ei a fost chiar luat în cer, fără să trebuiască să treacă prin moarte; la altul S-a coborât Dumnezeu, ca să fie oaspete la el ca prieten al Său. Avraam a devenit purtătorul făgăduinţelor, care au fost confirmate fiului său şi fiilor fiului său, - făgăduinţe care îşi vor păstra derularea binecuvântată până când epocile îşi vor găsi sfârşitul în odihna veşnică a lui Dumnezeu, când binele şi răul îşi vor primi pentru totdeauna partea lor, potrivit judecăţii lui Dumnezeu, dar şi potrivit harului Său.

Aici nu este vorba de persoane singulare. Se poate spune că din acest motiv se scoate în evidenţă minunea salvării. Realmente este moartea lui Hristos, ca imagine sau contraimage, singura explicaţie deplin valabilă, şi nu merg prea departe dacă spun că lucrarea de salvare făcută de Hristos este cheia pentru aceasta. Da, doresc să spun, că se cuvine şi nu este surprinzător dacă ştim ce valoare are lucrarea de răscumpărare, cine a făcut-o şi în ce fel a făcut-o; dacă ştim că nimeni nu putea s-o facă, decât numai Fiul lui Dumnezeu şi că El trebuia să vină ca Om în lumea aceasta, nu numai ca să renunţe pentru un timp scurt la savurarea tuturor gloriilor Sale, ci şi ca în har să aibă parte în har de toate înfăţişările ruşinii omeneşti, a durerilor omeneşti şi suferinţelor omeneşti. Şi după aceea, în loc să intre într-o stare de binecuvântare şi de glorie, El S-a smerit şi mai mult, după ce omul I-a făcut parte de cele mai extreme lucruri, şi satan însuşi nu putea să-I facă ceva mai rău. În această oră, după ce El a îndurat totul, a fost rezolvată între acest Preamărit şi Dumnezeu o problemă care era încă nerezolvată. Şi dintre toate problemele, această problemă era cea mai grea problemă pentru Dumnezeu, şi pentru Fiul lui Dumnezeu a fost proba cea mai grea, căci ce se poate compara cu această oră demnă de admiraţie, în care păcatul trebuia judecat de Dumnezeu, şi anume în locul unde nici un om nu se putea aştepta – în Persoana Dumnezeului sfânt, da, în Fiul lui Dumnezeu de către Dumnezeu Însuşi.

Dacă medităm la aceste lucruri, cum te poţi minuna atunci, că Dumnezeu priveşte valori nespuse de mari în lucrarea de răscumpărare făcută de Hristos, că El vede în ea un loc de odihnă

pentru El, că nici măcar cerul cerurilor nu-L pot cuprinde. Este ca și cum L-am auzi pe Dumnezeu spunând: „Acum trebuie să Mă cobor, Duhul meu trebuie să locuiască acolo unde a fost vărsat acest sânge prețios. Duhul Meu nu poate rămâne mult timp aici sus!” Pământul acesta poate să fie locul cel mai murdar din toată creația, pot fi acolo și creaturi care să-și fi ridicat capul lor minuscul în răzvrătirea cea mai înverșunată și cea mai nerușinată. Însă orice ar fi avut loc pe pământ și indiferent cum oamenii s-au arătat în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, Dumnezeu prețuind suferințele lui Hristos nu a putut să mai rămână mult timp în cer, El a trebuit să coboare, și să Își găsească locuința aici, tocmai aici pe pământ, între membrii aceleiași rase care L-au tratat cu un așa dispreț. Pentru mine acesta este singurul motiv, și nimic altceva, pentru faptul minunat, că Dumnezeu locuiește printre noi pe pământ, da, că a devenit posibil pentru El să găsească o locuință pe pământ. Lucrarea de răscumpărare a făcut posibil aceasta, și Duhul Sfânt face să devină realitate această locuire, de îndată ce lucrarea de răscumpărare a fost împlinită. Așa vedem în capitolul nostru (Exod 15), că de îndată ce modelul lucrării de răscumpărare a fost realizat, imediat este și dorința după o locuință a lui Dumnezeu pe pământ. Dar când a avut loc adevărata răscumpărare, și anume răscumpărarea veșnică, atunci Dumnezeu a coborât realmente pe pământ, ca prin Duhul Său să locuiască pentru totdeauna în cei răscumparați. În felul acesta este o armonie minunată între modele și împlinirea lor în răscumpărarea veșnică, pe care Hristos a câștigat-o pentru fiecare credincios adevărat.

Dar în Exod 15 vedem nu numai cum poporul prin gura lui Moise exprimă dorința de părtășie de a pregăti o locuință lui Dumnezeu. Dacă citim mai departe, găsim (și aceasta este de asemenea remarcabil) că acesta este primul capitol din Biblie în care ne este prezentat Duhul Sfânt. Nimeni nu s-ar fi așteptat la aceasta; nimeni – eu sunt convins de aceasta – nu ar putea crede aceasta, până când el însuși a constatat pentru sine însuși, că Dumnezeu în toate acțiunile Sale așteaptă, înainte ca El să dea o revelație despre Sine Însuși, despre caracterul Său sfânt. Desigur au existat aluzii referitoare la faptul că El este sfânt, de exemplu atunci când a sfințit sabbatul. Amintesc aceasta, deoarece este singurul loc din Scriptură care ar putea apărea ca excepție. Deci înainte să fi apărut întrebarea referitoare la păcat, Dumnezeu a considerat deja bine să așeze solemn sabbatul ca garanție a acelei odihne, care este încă prezentă pentru poporul lui Dumnezeu. Când va veni timpul pentru aceasta, modelul va deveni realitate. Dar când El acționează cu oamenii de pe pământ, atunci pentru prima dată se aude ceva despre sfințenia Sa în Exod 15. Puțin mai departe, în versetul 11 din Exod 15 citim: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine, măreț în sfințenie, bogat în fapte de laudă și împlinind minuni?” Aceasta stă în legătură cu locuința lui Dumnezeu în Noul Testament. Îndrept atenția numai spre starea de lucruri, că aici aceste două lucruri, răscumpărarea și sfințenia lui Dumnezeu, sunt citate pentru prima dată laolaltă, și anume ca urmare a realizării răscumpărării, chiar dacă ea este numai un model. Fapt este, că omul poate suporta deplina revelație a sfințeniei lui Dumnezeu numai după ce a fost împlinită răscumpărarea. Înainte de răscumpărare Dumnezeu ar fi putut să cheme la una sau la alta, dar în cele din urmă toate acestea erau adresate numai cărnii (firii pământești); erau acțiuni ceremoniale de diferite naturi, care se refereau la primul Adam. Dar de îndată ce ajungem la modelul răscumpărării, prin care Domnul lucrează eliberarea din robie, chiar și izraeliții pot vorbi fără frică și jubila după măsura lor și preamării Numele Său. Desigur aceasta este pentru început numai o eliberare pământească; și totuși ei cântă despre sfințenia lui Dumnezeu.

Dacă ne îndreptăm acum spre Noul Testament, găsim în capitolul citit (Efeseni 2) tot ce corespunde celor văzute aici. Aici avem o lucrare de răscumpărare împlinită. Fiul Omului Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți; ca rezultat al acestui fapt multe suflete, chiar și acelea care erau cele mai îndepărtate, sunt aduse aproape de Dumnezeu, și anume într-o pace desăvârșită, a cărei expresie vizibilă este Hristos Însuși. „El este pacea noastră” – cu aceasta nu poate fi nimic comparat, nimic nu o poate întrece și nimic nu se aseamănă cu ea. Dar tocmai în această legătură auzim pentru prima dată despre locuința lui Dumnezeu.

Acest adevăr îl găsim și în alte epistole. Să luăm de exemplu 1 Corinteni 3. „Căci noi suntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu”, spune apostolul, „voi sunteți câmpul de lucru al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Apostolul vorbește aici de relația lui personală cu această clădire. El spune: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înțelept, am pus temelia”. Această clădire se construiește pe temelia apostolilor și prorocilor. Pavel se adresează în continuare în acest capitol credincioșilor din Corint și spune: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” Imediat după aceea ei sunt solicitați foarte insistent la sfințenie: „Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.”

Apostolul revelează aici nu numai ce va fi Biserica în viitor, ci el vorbește despre realități prezente. Mie mi se pare că noi ar trebui să luăm mai mult seama la aceasta, decât în mod obișnuit am făcut până acum; căci este foarte important ca credincioșii să fie în clar că creștinismul nu constă numai din învățături (doctrine), ci din fapte, și că faptele sunt temelia învățăturii. Este un Om, un Om adevărat, care a fost născut în lumea aceasta, a trăit în ea și a fost văzut în ea, în ea a murit și a înviat și care acum S-a reîntors înapoi în cer. Și acest Om nu este numai mijlocul pentru a face cunoscut adevărul, nu, El Însuși este ființa adevărului, pe care El îl revelează. Scoate pe Hristos din creștinism – ce mai rămâne atunci? Acum, după ce El nu mai este aici, Dumnezeu a trimis o altă Persoană, ca să înfăptuiască adevăratul creștinism, - pe Duhul Sfânt coborât din cer, care acum, în loc să-L înlocuiască pe El, Cel glorificat acolo sus, sau chiar să-L împingă la o parte, dăruiește puterea pentru a-L cunoaște. Pe El, Cel înălțat la cer, Îl pot cunoaște cu adevărat și potrivit cu Dumnezeu prin El, Cel care S-a coborât. Prezența Sa constituie templul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește în sfinții de pe pământ. De aceea se spune: „Sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul”.

Vreau să întreb pe toți frații și pe toate surorile de aici: v-ați ostenit să onorați cum se cuvine mărimea uriașă a acestui fapt? Umple ea inima voastră până la revărsare, atunci când veniți în ziua Domnului pentru adorare sau în altă zi pentru zidirea sufletească reciprocă? Aveți parte prin credință de mângâierea și de îmbărbătarea prezenței Duhului Sfânt? Considerați cu adevărat că Domnul este în mijlocul vostru? Sau vedeți numai pe aceia care stau înaintea voastră în adunare, sau pe aceia care își deschid gura pentru a aduce adorare și zidire sufletească? Ce s-ar crede despre un vizitator, care vine într-o clădire impunătoare și se interesează numai de lucrurile mărunte de ici și de acolo? Fără îndoială efectul propriu-zis al întregului s-ar pierde. Cu cât mai mult este valabil aceasta, când suntem conștienți că o Persoană divină vie este prezentă, pe care ne putem baza și despre care știm că ea este prezentă în adunare și că ea face această adunare să fie Adunarea lui Dumnezeu, așa cum nimeni altcineva nu ar putea s-o facă! Prin aceasta nu este vorba numai de credința celor adunați laolaltă, căci credința credincioșilor din Vechiul Testament nu i-a făcut Adunarea lui Dumnezeu. Și nu este nici numai viața, căci cu siguranță toți credincioșii de la început au fost născuți din nou, și totuși noi știm că Adunarea lui Dumnezeu a început cu ziua de Rusalii. Deci singurul lucru care dă dreptul acelor care cred și de aceea au viață și acum se strâng laolaltă, să se numească Adunarea lui Dumnezeu este prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. El este prezent prin Duhul Sfânt.

Aceasta este așa de decisiv, căci chiar faptul însuși că se strecoară persoane care nu sunt cu adevărat născute din nou, nu distrug Adunarea lui Dumnezeu. Desigur aceasta este trist și umilitor; însă prin aceasta eu nu trebuie să mă neliniștesc peste măsură de mult, sau să mă las doborât. Este dureros că noi avem așa puțină capacitate de discernământ, și că se întâmplă să fie primite persoane în Adunarea lui Dumnezeu care niciodată nu au fost născute din Dumnezeu. Satan depune tot efortul să întineze și să distrugă Adunarea lui Dumnezeu. Ea este tot ce este cel mai apropiat de Dumnezeu pe pământul acesta; de ea depinde astăzi cel mai mult onoarea Fiului Său. Ea este corporația căreia Dumnezeu i-a încredințat adevărul Său. Dumnezeu așteaptă de la ea ca ea să corespundă gloriei Sale morale și Ființei Sale; chiar dacă El nu a dat puterile infailibile ale minunilor, totuși El a trimis jos pe propriul Său Duh, ca să lucreze în noi și prin noi

și să rămână pentru totdeauna în noi, - locuința Sa proprie în Duhul; cu alte cuvinte, El nu ne-a binecuvântat cu o înzestrare sau alta, ci prin Duhul Său prezent la noi.

Să considerăm cazul trist, că în Adunare sunt aduși unii care nu au viața divină în sufletele lor și după un timp întorc spatele Adunării. Foarte probabil ei vor deveni împotriviți înverșunați, - nu numai față de Adunare (Biserică), ci și față de Hristos Însuși -, ei urăsc Numele Lui, ei tăgăduiesc gloria Sa. Găsim aceasta de exemplu în Evrei 6. Acești oameni au luat parte la dovezile de putere uimitoare, da, despre ei se spune că „s-au făcut părtași Duhului Sfânt”. Pentru mulți acest loc provocă greutăți mari; în realitate el nu este un ajutor neînsemnat pentru a înțelege mai bine tema despre care discutăm în seara aceasta. Absolut el nu este o enigmă, ci este în deplină armonie cu adevărul; el ne oferă cheia pentru înțelegerea faptelor care deseori au avut loc și care mereu apar. Fără îndoială în toate timpurile au fost oameni care s-au strecurat printre credincioși. Astfel de oameni, atunci când se depărtează, sunt mult mai răi, - de două ori morți, așa cum spune apostolul Iuda, - o dată pentru că ei au ocupat poziția de mărturisitori ai Domnului Isus, dar apoi L-au părăsit și disprețuind adevărul îi întorc spatele. Acum ei disprețuiesc adevărul lui Dumnezeu mai mult decât au făcut înainte. Astfel de oameni au savurat probabil o mulțime de privilegii, căci există binecuvântări exterioare foarte de dorit, dar care nu au nimic a face cu viața veșnică. Nu se spune că vreunul din acești mărturisitori ai lui Hristos au fost vreodată născuți din nou. Viața veșnică în nici un caz nu este un privilegiu exterior. De asemenea nu găsim în Biblie că un om a posedat viața veșnică și după aceea a pierdut-o. Celui care Dumnezeu i-a dăruit viața, acela nu va cădea din nou în moarte. Dimpotrivă este foarte posibil ca cineva să fie mișcat în sentimentele lui și să fi fost convins din punct de vedere mintal, dar apoi să se decică de Hristos, pe care el L-a mărturisit, și să-I întoarcă spatele; citim aceasta despre anumiți ucenici care s-au poticnit de învățăturile Mântuitorului care erau împotriva cărnii și plăcerilor lumești. Deci noi putem înțelege corect aceste locuri numai dacă vedem în ce concordanță stau cu alte locuri din Scriptură. Un astfel de mărturisitor, care în ceea ce privește starea lui naturală este mort, așa cum spune Iuda, de două ori mort chiar, căci el a renunțat la ceea ce părea că are, și s-a întors, după caz, ori la orânduile omenești, ori la păcate evidente. Deseori aceasta are loc cu o râvnă mult mai mare și o ură mai înverșunată decât a avut mai înainte față de rău. Astfel de cazuri ne sunt descrise în Evrei 6 și 10, și din când în când creștinii trebuie să vadă cu durere cât de real îi descrie Scriptura.

Deci carnea (firea pământească) poate ajunge departe în mărturisirea adevărului, poate fi în posesia a tot felul de privilegii și să savureze tot felul de dovezi ale puterii, și aceasta mai mult în timpuri creștine decât odinioară. În timpul Vechiului Testament Saul era printre proci, alții au fost dotați de Duhul Sfânt cu puteri mari, căci atunci ca și acum El este singurul transmițător al energiilor divine, și El folosește pe cine vrea, și face ce vrea spre onoarea lui Dumnezeu. În zilele noastre harul lui Dumnezeu deschide probabil mult mai ușor ușa spre astfel de abuzuri, dacă omul îndrăznește să abuzeze. Este foarte posibil ca necredincioșii să se înșele pe ei înșiși și Adunarea lui Dumnezeu, prin aceea că se lasă foarte repede primiți și mărturisesc Numele Domnului Isus, tocmai din cauză că conștiința lor nu este la lucru. Duhul Sfânt Își pune pecetea Sa astăzi numai pe acela care posedă credința adevărată și viața veșnică în Hristos Isus. Cu toate că Duhul Sfânt a fost dat ca o pecete, ar fi o rătăcire să se treacă cu vederea puterile exterioare vizibile, pe care El le dă. În epistola către Evrei capitolul 6 apostolul nu vorbește de faptul că Duhul Sfânt pecetluiește pe cineva sau face suflete vii, sau că cel credincios posedă în El arvuna pentru primirea moștenirii cerești. Tot ce ar putea da naștere la o adevărată greutate este evitat aici cu mare grijă. Și cu toate acestea citim despre a avea parte de lucrările de putere ale Duhului Sfânt. Este posibil ca în primele zile ale creștinismului mulți oameni nenăscuți din nou să fi posedat acestea. Este de mirare că astfel de persoane tăgăduiesc din nou Numele Domnului Isus, cărora numai din pricina Lui le-au fost date aceste puteri?

Aceasta o explică și starea actuală a creștinătății, - extinderea lăcașului lui Dumnezeu la necredincioși și oameni lumești, care cu toate că sunt așa poartă numele Domnului Isus și îndrăznesc să fie acolo unde Dumnezeu a făgăduit prezența Sa prin Duhul Sfânt. Unde lipsește

vigilenţa, acolo se face foarte uşor uz de privilegiile exterioare, ca de exemplu botezul în Numele Domnului Isus. Astfel de lucruri sunt foarte uşor folosite greşit de oameni ca să se câştige mulţimi mari de mărturisitori neîntorşi la Dumnezeu, aşa cum a avut loc foarte de timpuri în istoria Bisericii. Urmarea a fost că foarte curând Casa lui Dumnezeu prin aceste forme bisericesti populare, cu care este de prisos să ne ocupăm acum în detaliu, a fost succesiv distrusă în toate direcţiile, cu toate că Duhul locuia acolo. O râvnă lipsită de reverenţă a năzuit după extinderea influenţei în afara limitelor intenţiei lui Dumnezeu şi omul a uitat, ca întotdeauna, responsabilitatea lui mare şi a transformat harul lui Dumnezeu în desfrânare.

Vreau să îndrept atenţia şi la altceva, care este important pentru evaluarea corectă a temei noastre. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim nu numai o descriere a Casei lui Dumnezeu potrivit gândurilor lui Dumnezeu (la sfârşitul capitolului 2 din epistola către Efeseni). În 1 Corinteni 3 avem responsabilitatea în lucrarea omului în legătură cu acest lăcaş al lui Dumnezeu. Da, avem o schiţă jumătate morală, jumătate profetică a ceea ce era la lucru în timpul când apostolul Pavel a scris ultima sa epistolă (2 Timotei 2). Vreau să mă refer pe scurt la aceasta, deoarece arată aşa de clar ce avem noi astăzi de făcut. Apostolul îi cere lui Timotei să se silească să se prezinte pe sine însuşi lui Dumnezeu ca om dovedit aşteptărilor şi să evite vorbăriile deşarte şi păcătoase, căci cei care le ţin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. El vorbeşte despre persoane care s-au rătăcit de la adevăr, dar el scrie conlucrătorului său sensibil, care evident stătea sub presiunea pericolelor timpului, cuvintele mângâietoare: „Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: ‚Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui’ şi: ‚Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege’.” Urmează apoi un tablou foarte viu despre ceea ce exista deja atunci, şi care în timpul care a urmat s-a dovedit a fi mult mai clar: „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de pământ. Unele sunt pentru o întrebuinţare de cinste, iar altele pentru o întrebuinţare de ocară. Deci dacă cineva se curăţă de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.” Avem aici o descriere foarte concretă a stării care deja atunci se contura şi de atunci a luat proporţii tot mai mari. Astăzi am ajuns la această stare de „casă mare”; Dumnezeu a lăsat să se vadă mai dinainte unde se va ajunge cu creştinătatea. În ţările noastre avem o mare casă creştină cu vase spre cinste şi cu vase spre dezonoare.

Ce poate deci face un creştin în astfel de împrejurări? Să părăsească această casă? Desigur, nu. Nimeni nu poate ieşi din această casă mare fără să înceteze a mai fi creştin. Deci niciodată nu poate fi vorba de renunţarea la mărturisirea Numelui lui Hristos. Ce ne rămâne de făcut este să ne despărţim de ce este împotriva voii Sale. Niciodată nu trebuie să renunţăm la mărturisirea Numelui Său, căci această mărturisire este singurul teren bun şi desăvârşit revelat nouă aici jos pe pământ. Nici o altă mărturisire nu se ridică la nivelul acesteia. Cu certitudine noi Îi suntem datori cu această mărturisire cu gura şi tot aşa de adevărat că ea aduce fiecărui creştin o mare binecuvântare, tot aşa cum ea i-a adus mântuirea. Căci numai acela va fi mântuit, care cheamă Numele Domnului. Astfel ea rămâne pe drumul credinţei începând din prima clipă când noi L-am cunoscut. Să chemi Numele Domnului, să-L mărturiseşti este pentru noi atât o bucurie mare cât şi ceva care I se cuvine, ceva care noi Îi suntem datori. Deci în nici un caz nu poate fi corect să se părăsească Casa mare, care este caracterizată prin mărturisirea Numelui Său. Însă în această casă sunt vase spre cinste şi vase spre ocară. Ce trebuie eu să fac? Mi se recomandă să mă curăţ de vasele spre dezonoare. Acesta este sensul textului, aceasta este intenţia Duhului Sfânt, când spune: „Deci, dacă cineva se curăţă de acestea”, - şi anume de vasele spre dezonoare. Noi facem aceasta când renunţăm la orice fel de părtăşie cu ce este rău, despre care ştim că îl condamnă Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci dacă cineva observă că el este implicat într-o lucrare care nu este după Scriptură, sau descopere că se face vinovat de profanare a unei rânduieli dată iniţial de Domnul (de exemplu Masa Domnului), atunci el trebuie să se desprindă repede de aceasta. Domnul nu aprobă când unul din slujitorii Lui numeşte bine ceea ce este împotriva sfinţeniei şi adevărului. De ce eu ca creştin să numesc bună o slujbă, care nu este de la Dumnezeu? De ce eu prin prezenţa mea să

particip la ceva unde Masa Domnului este degradată la nivelul unui sacrament, al unui mijloc de grație pentru fiecare din lume? Fiecare, care este câtuși de puțin familiarizat cu Cuvântul lui Dumnezeu, știe foarte bine că aceste două rătăcirii nu pot fi justificate cu Cuvântul lui Dumnezeu și că ele împiedică împlinirea voii Domnului în aceste lucruri deosebit de înalte. Să renunț eu din pricina aceasta la Masa Domnului? Sau începând din momentul acesta să nu mai am parte de slujirea prin Cuvânt? Cu siguranță niciuna din cele două, dacă sunt înțelept și ascultător. La ceea ce trebuie să renunț este folosirea abuzivă a acestor lucruri. Eu trebuie să o rup definitiv cu ceea ce este contrar Scripturii și este spre dezonoarea lui Dumnezeu. Prin aceasta eu nu renunț la slujirea creștină potrivită cu Scriptura, și nici la Masa Domnului. Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu evaluez, în măsura în care harul Său mă face capabil, care este voia Sa cu privire la aceste lucruri. Pentru toate celelalte este valabil același principiu. Să ne gândim de exemplu la adorare. Eu trebuie să cercetez Scriptura, ca să pot evalua ce este pentru noi astăzi adorarea adevărată potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu, tot așa cum un iudeu la timpul său trebuia s-o facă pe baza Vechiului Testament. Nu este aceasta obligația mea? Să nu fac eu voia Sa?

Deci întrebarea pentru noi este: ce simțăminte așteaptă Dumnezeu de la ai Săi cu privire la poziția lor pe pământ? Ca ei să nu fie cu nimic mai puțin decât Adunarea Sa! Aceasta ne oferă imediat o piatră de încercare deosebit de prețioasă, care ne ajută să cunoaștem dacă în ceea ce noi ne considerăm zi de zi ca Adunare a Sa în mijlocul atâtor afirmații contradictorii corespunde practic voii Sale. Pentru mine și pentru toți copiii lui Dumnezeu nu ar trebui să fie suficient că aceia care se strâng laolaltă sunt creștini; foarte greșit ar fi să se împartă creștinii în diferite trepte de învățătură, ca și cum în aceasta ar fi garanția cea mai bună pentru pacea între noi. Ce aroganță ar fi aceasta! Cine m-a autorizat pe mine să împart pe copiii lui Dumnezeu în clase? Cine te îndreptățește pe tine să ordonezi Casa lui Dumnezeu după cum crezi tu de cuviință? Cine a dat dreptul cuiva să așeze pe unii aici, pe alții acolo? Prin astfel de rânduieli se distruge caracterul și mărturia Adunării (Bisericii) lui Dumnezeu. Să presupunem că ar fi posibil ca fiecare suflet, cu care noi avem părtășie, să fie pe deplin de acord în toate privințele cu părerile mele sau ale tale. Eu aș privi aceasta ca un mare dezastru pentru Biserica lui Dumnezeu. Prin aceasta faptul că noi suntem Adunarea lui Dumnezeu ar deveni foarte repede vag. Ar conduce la o evaluare falsă a stării credincioșilor, dacă toți ar fi uniți prin exact aceleași păreri, constrânși în exact aceleași idei; ei ar fi mulțumiți cu ei înșiși și ar privi de sus în jos la aceia care gândesc altfel decât ei. În privința aceasta consider că toți acționează potrivit gândurilor lui Dumnezeu. După cât văd eu o astfel de stare nu corespunde Scripturii și dragostei lui Hristos.

Iubiți frați și iubite surori, vreau să vorbesc foarte deschis. Biserica lui Dumnezeu nu este o cetate numai pentru cei tari, și ea nu este nici un loc de refugiu potrivit pentru cei inteligenți și deștepți. Ea nu este nici banca cea mai din față pentru cei care au ajuns la un anumit nivel de sfințenie și cunoaștere. Dorința Domnului este ca eu totdeauna să văd înaintea mea pe toți sfinții, desigur cu excepția acelor care trăiesc în păcat sau în învățături greșite. Domnul nu vrea o școală de elită. Nu, acest gând ar deforma și ar falsifica total adevărul referitor la Biserica Sa, pe care Dumnezeu l-a readus la lumină. Ceea ce eu găsesc în Scriptură este trupul lui Hristos și fiecare mădular diferit al Său la locul său potrivit. Acestea sunt atât picioarele cât și mâinile. Cei slabi își au locul lor la fel ca și cei tari, fiecare așa cum Dumnezeu i-a dat locul său. Apostolul Pavel învață chiar că mădulele cu mai puțină cinste, care sunt în pericol să fie disprețuite, nu sunt lăsate la o parte ci sunt înconjurare cu mai multă cinste. Acestea sunt căile Dumnezeului nostru, așa spune categoric Cuvântul Său. Am învățat să ne supunem lui? Dumnezeu așteaptă de la cei tari să poarte slăbiciunile celor slabi, în loc să-și placă lor înșiși. Raționalismul religios ar putea prefera să se strângă laolaltă numai cu cei tari, numai cu aceia care sunt una în convingerile lor și care au ajuns la un anumit nivel de maturitate. Dar corespunde aceasta gândurilor Domnului? Înaintea inimilor noastre ar trebui să stea totdeauna Adunarea lui Dumnezeu, așa cum ea ne este prezentată în Cuvântul Său. De îndată ce noi încercăm, sau chiar numai dorim, să constituim altceva decât ceea ce El ne-a arătat, gândurile noastre poartă amprenta unei neascultări fatale; unde se dă frâu liber unor astfel de teorii, rezultatul este

totdeauna încurcătură. De aceea eu sunt convins că în mod deosebit în ruina actuală a Bisericii voia lui Dumnezeu pentru noi este ca aceia care au fost dotați cu mai multă înțelepciune divină decât alții să primească în mod deosebit pe neștiutori și pe slabi, pe cei care au făcut puțin progres, ca noi să ne comportăm față de toți sfinții corespunzător dragostei pe care Hristos o are pentru Adunarea Sa. Hristos nu îngrijește foarte bine numai mădulele trupului Său care sunt deosebit de prețuite, ci Adunarea Sa ca întreg. Dacă există vreo deosebire, atunci aceasta constă în aceea că inima Lui este mai mult legată de aceia care au nevoie mai mare de dragostea Sa. Să nu avem noi părtașie împreună cu El în această atitudine?

Tot așa este și cu lăcașul lui Dumnezeu în Duhul. Dumnezeu vede Biserica întregă înaintea Sa, pe fiecare care numește Numele Domnului. Aici în Efeseni 2 desigur numai aceia, care poartă Numele Lui, au parte de ea, nimeni din aceia care mărturisesc un Hristos fals. În starea actuală a creștinătății sunt alături multe vase spre dezonoare. Sunt eu obligat să mă unesc cu ele? Duhul Sfânt îmi interzice aceasta, căci El spune: „Deci, dacă cineva se curăță de acestea ...” Părtașia cu un vas oarecare spre dezonoare este greșită. Dacă nu este posibil ca aceste vase să fie înlăturate dintre aceia care mărturisesc Numele Domnului, atunci mi se cere mie ca eu să mă depărtez de ele. Altfel eu sprijin taina fărădelegii, căci dacă un creștin menține părtașia cu ceva pe care el l-a recunoscut ca rău, aceasta înseamnă același lucru cum ai spune că Hristos ar avea părtașie cu Belial. În unele cazuri se tolerează răul în învățătură sau în umblare. În alte cazuri este indiferență de faptul că Duhul Sfânt este prezent; prin aceasta este împiedicată activitatea Sa în cadrul Adunării, care aici jos pe pământ poartă Numele Său. Însă indiferent ce natură are răul nejudicat, credinciosul trebuie să se curețe de el. El este obligat categoric la aceasta. Dacă faci aceasta, nicidecum nu vei fi arogant. Tu ești simplu numai ascultător. Este obligația fiecăruia, care numește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege. Deci în loc să lași chestiunea nerezolvată, în loc s-o lași în seama judecății inimii sau minții unui creștin, de care trebuie să te desparți, noi avem porunca clară a Domnului să ne despărțim de vasele care sunt spre dezonoare, indiferent sub ce formă și unde se află ele. Dacă oamenii, care poartă Numele Domnului, se fac una cu păcatul, atunci ei devin vase spre dezonoare, și fiecare creștin trebuie să se curețe pe sine de ele și să se păstreze nepătat. În starea actuală stricată a creștinătății acesta este drumul clar, prescriș; alte locuri din Scriptură ne învață cum trebuie practică disciplinată în Adunare în cazuri particulare. Menajamentele de dragul păcii și unității nu trebuie să aibă prioritate față de păstrarea trăsăturilor de caracter ale lui Hristos; onoarea Sa și cerințele Sale în nici un caz nu trebuie puse în joc. Nici un credincios nu se poate sustrage de la responsabilitatea sa în această privință. Obligația noastră cea mai nobilă este totdeauna ceea ce noi suntem datori Numelui lui Hristos. Niciodată noi nu putem numi răul bine sau tolera răul.

În privința aceasta nu este vorba numai de lucruri deosebit de rele. Adunarea, lăcașul lui Dumnezeu nu poate permite ceea ce nu se cuvine prezenței Sale. Într-adevăr noi trebuie să avem răbdare, căci cine este așa de răbdător ca Dumnezeu Însuși? Însă El vrea să fie sfințit în toți care se apropie de El, printre care El locuiește; ei trebuie să condamne tot ce se împotrivesc Cuvântului Său. Să presupunem că răul este, așa cum se spune, mic, - trebuie eu să unesc atunci Numele și prezența Domnului, ca să nu vorbesc de mine însumi, cu acest rău mic? Cu toată certitudinea nu! Desigur nu la orice greșală care se face, înseamnă că noi trebuie să ne despărțim; și cu toate acestea noi niciodată nu trebuie să ne facem una cu ceea ce este împotriva lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu ar trebui să ne păstrăm permanent curați. Și felul în care noi facem aceasta, ar trebui totdeauna să corespundă Cuvântului lui Dumnezeu. De exemplu nu trebuie exclus din adunare fratele care trebuie muștrat, ci numai aceia care cu adevărat trebuie numiți răi (1 Corinteni 5). Însă în nici un caz un creștin nu trebuie să tolereze lucruri despre care el știe că ele sunt de nesuportat de Dumnezeu. Însă noi trebuie să fim foarte precauți să nu atribuim în grabă ceva rău unui frate. Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui ca în astfel de situații ei să nu dea prilejul așa de repede unor suspiciunii și că ei sunt prudenți în acțiuni și vorbire. Însă cu regret cât de repede suntem înclinați să presupunem rău la alții, deoarece suntem conștienți de acest rău la noi înșine.

Pe de altă parte conştiinţa că Dumnezeu Şi-a făcut locuinţa prin Duhul în noi ca locaş al Său, este o mângâiere dar şi o responsabilitate. De aceasta trebuie să ţinem seama; noi putem fi siguri că El ne ascultă, ne ajută şi lucrează pentru noi. Oricât de mare ar fi greutatea, grija, ruşinarea, - încrederea noastră ar trebui să fie că Dumnezeu locuieşte în Adunarea Sa, în Templul Său. Probabil starea este foarte joasă, probabil Adunarea într-o localitate este prezentată numai din două sau trei persoane. Uni sunt constrânşi să stea complet singuri, da, sentimentul pentru adevăr poate fi aşa de slab, că lipseşte chiar şi puterea pentru mărturisirea lui. Cu toate acestea pentru un creştin rămâne ca principiu fundamental şi de nezguduit, că nu poate fi nici o situaţie în care un mădular al lui Hristos trebuie să aibă părtaşie cu ceva care este împotriva voii lui Dumnezeu. S-ar putea să fie necesar să se mustre cu toată răbdarea, să se atenţioneze şi să se aştepte, însă niciodată nu trebuie să permitem îndelungat răul sau să ne împăcăm cu el. Nu mulţimea sau gravitatea răului – aşa cum am amintit – distruge calitatea Templului lui Dumnezeu, ci tolerarea conştiinţă a răului care a devenit cunoscut. Privit din afară aceasta poate părea simplă indiferenţă. Dar şi aceasta distruge caracterul lăcaşului lui Dumnezeu. Ar trebui Dumnezeu să fie indiferent de răul care locuieşte acolo? Dacă aceia care poartă Numele Casei Sale ajung de acord să lege Numele Său cu răul, pe care ei îl permit, atunci totul este zadarnic. Atunci se pune întrebarea simplă, dar foarte tristă, dacă nu trebuie părăsit locul care nu mai poate fi prezentarea adevărată a lui Dumnezeu (nu însă fără un apel insistent adresat conştiinţei celor care rămân). Un astfel de loc nu are nici o pretenţie la rămânerea şi credincioşia unui copil al lui Dumnezeu.

Aceasta are o importanţă mare. Întrebarea referitoare la apartenenţa bisericească se decide prin aceea că noi judecăm totul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu şi în lumina prezenţei Sale. Simpla mărturisire, prejudecata, tradiţia sau voinţa proprie, toate acestea nu îşi au locul aici. Devine un pas extrem de serios recunoaşterea sau nerecunoaşterea unei adunări ca expresie a Adunării Sale. Cine face aceasta cu indiferenţă sau greşit, se joacă cu Numele lui Dumnezeu sau Îl desconsideră. Aceasta este cu totul altceva decât ceartă cu privire la anumite probleme bisericeşti! Nu omul dă sentinţa cu privire la ce el consideră corect pentru Adunare (Biserică), nu sentimentele lui şi nici gândurile lui nu sunt decisive, ci Dumnezeu Însuşi este standardul. Fără îndoială aceasta este corect aşa şi corespunde sfinţeniei lui Dumnezeu. Este de la sine înţeles că piatra de încercare este Cuvântul Său şi Duhul Său este puterea. Ce simplu şi ce sigur este acest drum! Acolo unde este prezentă credinţa simplă, Dumnezeu ascultă strigătul copiilor Săi, acolo El intervine şi le ajută. El va clarifica totul.

Mai trebuie spus ceva. Fără îndoială o adunare face greşeli. Măsurile de disciplinare sunt uneori luate prea repede, alteori prea încet sau sunt aplicare greşit. Aşa cum este cu Adunarea lui Dumnezeu ca întreg, aşa este şi cu fiecare credincios în parte. Aşa cum Adunarea este Templul lui Dumnezeu, tot aşa şi fiecare credincios în parte. Nimeni nu va afirma cu temeinicie că un creştin nu va face răul sau nu va face greşeli, deoarece Duhul Sfânt locuieşte în el. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Adunare; şi la ea se poate întâlni răul, şi ea poate face greşeli. Omeneşte vorbind aceasta depinde în totul de starea spirituală a acelor care sunt în Adunare. Aceştia sunt probabil bărbaţi care fac uşor greşeli, dar se poate greu imagina că într-o adunare nu este cel puţin unul care să privească aşa fel la Domnul, că el recunoaşte voia Sa. Dar şi aceasta este posibil, în mod deosebit atunci când influenţa impunătoare a unui bărbat sau a mai multor bărbaţi slăbeşte dependenţa Adunării de Dumnezeu. Este absolut imaginabil că un principiu fals, o poziţie falsă, da, graba mare conduce adunarea într-o direcţie greşită. Din acest motiv nu este nimic mai important decât a ţine cu tărie la faptul că Dumnezeu Însuşi este prezent, indiferent care rob al Domnului sau câţi robi ai Domnului încearcă să ajute în această privinţă. S-ar putea ca Lui să-I placă să corecteze pe cel mai înţelept slujitor al Său de pe pământ printr-un copil.

Noi trebuie deci să ţinem cu tărie cu toată energia şi vigilenţa, că Adunarea nu este nici Adunarea lui Pavel, nici Adunarea mea şi nici a ta; ea este Adunarea lui Dumnezeu. De aceea ar fi de exemplu nimicitor pentru Adunare dacă exercitarea unei măsuri de disciplinare ar fi hotărâtă de un slujitor al Lui. Desigur fiecare, care este deprins cu Cuvântul lui Dumnezeu precum şi cu necesităţile practice din interiorul Adunării, va aprecia foarte mult ajutorul

bărbaţilor pe care Dumnezeu i-a dăruit Adunării Sale ca conducători. Dumnezeu dă Adunării Sale conducători, tot așa cum El dă învățători, și Adunarea ar renunța la sursele ei de ajutor, dacă ea și-ar imagina că ar putea supraviețui fără aceste daruri. Fără îndoială sunt bărbați care posedă o capacitate spirituală deosebită și au mare experiență în relația cu sufletele. În general acești bărbați pot judeca mai bine astfel de lucruri, decât cei mai puți exersați. Și totuși – Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, și în Adunarea Sa până în ultima clipă trebuie lăsat loc intervenției Sale. Acolo unde nu se lasă loc pentru corectarea unei decizii omenești, unde nu se acordă libertate Duhului lui Dumnezeu ca prin mădularul cel mai slab din Adunare să se pună la o parte decizia conducătorilor eminenți, nu îndrăznesc să privesc o astfel de Adunare ca Adunarea lui Dumnezeu. Ea nu este nimic mai mult decât o unire de credincioși.

Deci aici nu este vorba numai de învățatura sănătoasă sau de sfinți de valoare sau de daruri deosebite. Ceea ce eu accentuez este mai mult decât aceasta. Toate acestea au valoarea lor și justificarea lor. Însă adevărul fundamental, pe care noi trebuie să-l ținem cu tărie totdeauna și în orice împrejurări, este, că Adunarea (Biserica) și astăzi este proprietate a lui Dumnezeu, și Dumnezeu, deoarece El este prezent, va păstra libertatea Sa proprie de acțiune. El poate da lumină nouă. El poate corecta un bărbat cu experiență, pe care alții se sprijină prea mult, printr-un altul, așa cum Îi place Lui. Această posibilitate trebuie să rămână totdeauna deschisă, căci Dumnezeu nu va permite niciodată să fie glorificată carnea (firea pământească). El nu ne permite să ne lăudăm cu darurile, pe care El însuși ni le-a dăruit. Dacă vrem să-I fim mulțumitori pentru tot ce El în bunătatea Lui ne-a dăruit, totuși El ne va da dovada că Biserica este proprietatea Lui, că El iubește când aceasta este recunoscut conștient. În felul acesta prezența Lui se face simțită într-o Adunare, acolo unde se crede în El și în prezența Sa.

Adevărata credință se bucură să vadă pe Domnul Isus în mijloc și să trăiască prezența Sa, chiar dacă timpurile sunt așa de întunecate, că într-adevăr numai doi sau trei înțeleg aceasta. Acolo unde privirile sunt îndreptate în felul acesta spre El, va lipsi acolo călăuzirea Duhului? Cu siguranță, nu va lipsi. În afară de aceasta o încredere prea mare într-un conducător sau gelozia unui conducător sau alte motivații carnale, ca de exemplu somnolența sau graba, în anumite situații îndepărtează Adunarea de voia lui Hristos. De aceea o Adunare tot așa precum fiecare în parte trebuie să fie totdeauna deschis pentru corectură din partea Duhului Sfânt prin Cuvântul scris. Dacă Adunarea a greșit, atunci se cuvine pentru ea să se smerească înaintea Domnului, a cărui onoare ea a lezat-o.

Lipsește timpul să ne ocupăm cu alte locuri din Scriptură. Simt foarte mult cât de nedesăvârșit am tratat toată tema. Unele întrebări practice, care sunt în legătură cu adevărul că noi suntem lăcașul lui Dumnezeu în Duhul, le-am atins. Dacă Domnul va folosi aceste gânduri pentru a încuraja pe ai Săi la un studiu personal mai exact al Cuvântului Său, atunci spre uimirea lor ei vor găsi cât de mult depinde mărturia Sa de acest adevăr.